

FULLBYGGA, v. a. 2. Med byggnader helt och hållet fylla. — *Fullbyggande*, n. 4.

FULLDAMMA, v. a. 1. Alldeles neddamma. — Äfv. *Damma full.* — *Fulldammande*, n. 4.

FULLDREGLA, v. a. 1. Alldeles nedvåta genom dregling. — Äfv. *Dregla full.* — *Fulldreglande*, n. 4.

FULLDRYPA, v. a. 3. (böjes som *Drypa*) Genom drypning fylla. — Äfv. *Drypa full.* — *Fulldrypande*, n. 4.

FULLDUNA, v. a. 1. Alldeles nedduna. — Äfv. *Duna full.* — *Fulldunande*, n. 4.

FULLELIG, a. 2. (föråldr.) Se *Fullkomlig*.

FULLELIGEN, adv. (föråldr.) Se *Fullkomligt*.

FULLER, fullr, adv. (gam. fam.) Se *Väl*. 2. **FULLFJÄDRAD**, a. 2. Sägdes om ungfågel, på hvilken fjädrarne fullkomligt utvuxit.

FULLFLUGEN, a. 2. neutr. — *et.* 1) Sägdes egentl. om en ung fågel, som fullkomligt lärt att flyga. I denna bem. mindre brukligt. — 2) (fig. fam.) Väl bevandrad, hemmastadd, erfaren i något.

FULLFÄRDIG, a. 2. Fullkomligt färdig.

FULLFÖLJA, v. a. 2. 1) Fortsätta. *F. sitt arbete.* *F. sin plan*, fortfara efter samma plan. *F. sin föresats*, vidblifva den. *F. sin rätt*, fortfara i påståendet deraf. — *Syn.* Se *Fortsätta*. — 2) Se *Fullborda*.

FULLFÖLJANDE, n. 4. Handlingen, då man fullföljer; händelsen, omständigheten, att något fullföljes.

FULLFÖLJELSE, f. 3. Se *Fullföljande*.

FULLGILTIG, a. 2. Fullkomligt giltig.

FULLGILTIGHET, f. 3. Egenskapen att vara fullkomligt giltig.

FULLGOD, a. 2. Fullkomligt god, giltig, duglig, gällande. *En f. vara.* *F-t mynt.* *F. arbetare.* *F-t vittnesmål.* *F. borgen.*

FULLGODHET, f. 3. Egenskapen att vara fullgod.

FULLGRÄDDAD, a. 2. Fullkomligt gräddad.

FULLGÅNGEN, a. 2. neutr. — *et.* 1) Som är i sista stadium af hafvande tillståndet. *Hon är snart f.* — 2) *F-et foster*, som varit sin behöriga tid i moderlifvet och således blifvit fullkomligt utbildad.

FULLGÖRA, v. a. 2. (böjes som *Göra*) Riktigt och ordentligt verkställa, uppfylla. *F. sin skyldighet*, *sina åligganden*, *en befallning*, *ett löfte*, *ett uppdrag*, *ett kontrakt*, *ens önskan.* *F. ett testamente*, till alla delar verkställa det. *F. en dom*, verkställa hvad den ålagt. *F. ett straff*, undergå det. — *Syn.* Se *Göra*, *Fullborda*.

FULLGÖRANDE, n. 4. Handlingen, då man fullgör eller något fullgöres.

FULLHALTIG, a. 2. 1) Som har den af lag föreskrifna halt. — 2) (fig.) Fullkomligt god, duglig.

FULLHALTIGHET, f. 3. Egenskapen att vara fullhaltig.

FULLHET, f. 3. Egenskapen att vara full (bem. 1—4). (Fig.) *Hjertats f.*, dess öfverflödande af känslor (goda, ömma). *En rösts f.*, dess egenskap att tränga till de aflägsnaste delar af ett rum och der höras klart och tydligt.

FULLHOFVAD, a. 2. *F. häst*, vars hof är hög och alltför trång.

FULLHÅGAD, a. 2. (mindre brukl.) Fullkomligt hågad att göra något.

FULLHÅRA, v. a. 2. Hölja med hår och dymedelst ostäda.

FULLHÄNGA, v. a. 2. Hänga så mycket på någon eller något, att ej rum för mera finnes;

äfv. hänga ganska mycket på någon eller något. *F. en krok med rockar.* *F. en vägg med taf- lor.* — Äfv. *Hänga full.* — *Fullhängande*, n. 4.

FULLKLADDA, v. a. 1. (fam.) Fylla med kladdverk. — Äfv. *Kladda full.* — *Fullkladdande*, n. 4.

FULLKLAPPAD, a. 2. (fam.) *F. skålm*, utlärd, genomdrifven. — *Syn.* Se *Fullärd*.

FULLKLOTTRA, v. a. 1. Klottra så mycket på något, att intet rum der mera finnes öfrigt. *F. ett papper.* — Äfv. *Klottra full.* — *Fullklottrande*, n. 4. o. *Fullklottring*, f. 2.

FULLKLÄDD, a. 2. Färdig klädd, fullkomligt klädd.

FULLKOKA, v. a. 1. o. 2. Fullkomligt koka. Brukas mest i part. pass. *Fullkockt*.

FULLKOMLIG, -kåmmelig, a. 2. 1) (i absolut mening) Som har alla möjliga goda egenskaper i högsta mått, utan någon dålig. *Endast Gud är f.* — 2) (relativt) Som i sitt slag har alla vederbörliga egenskaper. *Han är en f. hofman*, *kavaljer.* *En f. skönhet.* *En f. narr*, *stackare.* *En f. enighet råder emellan dem.* — *Syn.* Fulländad, Fullständig, Komplet. — 3) Fullständig. *Ett f-t mörker.* *F. hvila*, *ensamhet.* *Hans återställelse är icke f.* — *Syn.* Se *Fullständig*.

FULLKOMLIGEN, adv. Se *Fullkomligt*.

FULLKOMLIGHET, f. 3. 1) Egenskapen att vara fullkomlig. a) *Absolut f. finnes endast hos Gud.* — b) *Ett arbetes*, *ett tings f.* — c) *F-en af en persons återställelse till helsa.* — 2) God egenskap. *Hafva alla slags f-er*, *många f-er.* — *Syn.* Dygd, Förträfflighet.

FULLKOMLIGT, adv. 1) På ett fullkomligt sätt, med fullkomlighet. *Allt, hvad han gör, gör han f.* *Han skrifver*, *spelar alldeles f.* — 2) Helt och hållet. *Vara f. läkt.* *Han är f. to- kig.* — *Syn.* Alldeles, Totalt, Till alla delar, I alla afseenden, Fullständigt, Helt och hållet, Till fullo, I all måtto.

FULLKOMMEN, fullkåmmänn, a. sing. indef. oböjl. (gam.) Se *Fullkomlig*.

FULLKOMNA, v. a. 1. 1) Göra fullkomlig. *F. en uppfinning.* — *Syn.* Fullända, Gifva fullkomlighet, Bringa till fullkomlighet. — 2) Fullborda. *Fader! det är f-dt.* — *F. sig*, v. r. Göra sig fullkomlig. *F. sig i ett språk.* — *Syn.* Evertuera sig.

FULLKOMNANDE, n. 4. Handlingen, då man fullkomnar eller något fullkomnas.

FULLKOMNARE, m. 5. En, som fullkomnar.

FULLKOMNELIG, a. 2. Som kan fullkomnas.

FULLKRITA, v. a. 1. Krita mycket på något. — Äfv. *Krita full.* — *Fullkritande*, n. 4.

FULLASTA, v. a. 1. Pålasta så mycket, att icke mera får rum. — Äfv. *Lasta full.* — *Fullastande*, n. 4. o. *Fullastning*, f. 2.

FULLJUGA, v. a. 3. (böjes som *Ljuga*) Se *Ljuga full* (under *Full*, 2).

FULLMAKT, f. 3. 1) Rättighet att göra och låta för en annan, efter dertill af honom formligen afgifvet tillstånd. *Handla efter*, *enligt f.* *Hafva f. af någon att utföra dess talan.* *Jag har hans f.* *Gifva*, *så*, *erhålla f.* — 2) *Konglig f.* eller blott *f.*, af konungen meddelad rättighet att innehafva ett embete, en syssla, o. s. v. *Hafva*, *så*, *erhålla f. på en syssla.* — 3) Dokument, som innehåller den formliga öfverlättelsen af rättighet att handla å ens vägnar; äfv. af konun-